

Gittin Sources 31

חדושי הר"ן מסכת גיטין דף 10 עמוד א

ולרבא טעמייהו דר' יוסי ור"מ במתניתין משום בזיון דבעל ובאומר לג' תנו בהא קא מפלגי דר"מ סבר דכיון שעשאן ב"ד ודרך ב"ד לצוות לאחרים גלי אדעתיה דלא קפיד אביזיוניה ור' יוסי סבר דליכא משום הכי גלוי דעתא ולפ"ז ע"כ אפילו רבי יוסי מודה באומר אמרו דהא גלי דעתיה דלא קפיד והא דתנן התם סופר ועד כשר לא מתוקמא טפי לר' יוסי מלר"מ אלא כתרזייהו אתיא דהא והא לא חיישינן לחורבא דזימנין דאמר לב' אמרו לסופר וכו' משום דס"ל כשר לא תעשה וכיון דלא תעשה לא שכיחא לא חיישינן הכי היא פירושו דמתני' לאבבי ולדבא דאמר דטעמא דמתני' משום מילי לא ממסרן לשליח באומר לג' תנו בהא פליגי ר"מ ורבי יוסי דר"מ סבר נהי דלא ממסרן לשליח לבי דינא ממסרן דאי לימא מלתא דבי דינא ור' יוסי סבר דכי היכי דלא ממסרן לשליח ה"נ לא ממסרן לב"ד עוד נ"ל דר' אמי סבר באומר לג' תנו נעשה כאומר אמרו ור' יוסי פליגי משום דלא מודה באומר אמרו ולמאי דס"ל בגמרא מעיקרא דמודה ר' יוסי באומר אמרו משום הכי פליגי דס"ל דלא נעשה באומר אמרו.

חדושי הרמב"ן מסכת גיטין דף 10 עמוד ב

קשיא לי לר' יוסי דאמר אפילו אומר אמרו לא מאי טעמיה אי משום מילי מאי מילי קא מסר איהו לשליח הא לאו מילי מסר אלא הרי הוא עושה שליח שלא בפניו וכי אין אדם עשוי לעשות שליח אלא בפניו, וא"ת שלא חלק ר' יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם אבל לא בעושה אותו שליח בכל מקום שהוא, והא לא משמע הכי דקאמרינן בהדיא ולפלוני ופלוני ויחתמו, וכן פר"ש לסופר פלוני שיכתוב ואין לך צד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב, ועוד דאי ס"ד מודה ר' יוסי בממנה אותו שליח במקום שהוא, נפיק מינה חורבא, והכי נמי משמע בפרק דלקמן דקתני בד"ר יוסי עד שישמע קולו שיאמר לסופר כתוב, ואיכא למימר שאני גט דכיון דבעינן לשמה ובעינן נמי וכתב הבעל אין הסופר והעדים עומדים במקום הבעל אלא כששמעו הם מפיו, אבל בשאר הדברים אדם עושה שליח שלא בפניו לפיכך יכולה אשה לומר פלוני שהוא במדינת הים הריני עושה אותו שליח לקבל לי גיטי, ומיהו מסתברא שאין שליח קבלה עושה שליח דהוה להו מילי ומילי לעולם לא מימסרן לשליח, אלא באומרת אמרו ומינתו היא שליח שלא בפניו דהתם טעמא אחרינא הוא כדפרישית, וההיא דאמרינן מתנה הרי היא כגט לענין מילי מימסרן לשליח איתמר אבל באומר אמרו לא שייך אלא בגיטי נשים, תדע דהא שמואל אמרה ושמאל מודה באומר אמרו אפילו באמרו לסופר סתם, כנ"ל שהדבר צריך תלמוד, ומצאתי בה"ג ועגונה דאתיא לבי דינא ואמרה הוה עלי סהדי דפלניא דאיתיה במדינת הים שותיה שליח לקבלה לקבולי גיטא מבעלי מי וכו' מיגרשא הדא עגונה.

חדושי הריטב"א מסכת גיטין דף 10 עמוד א

ואי קשיא לך מאי טעמא דר"י דלא מודה באומר אמרו וכי אין אדם יכול לעשות שליח שלא בפניו, ותיירך הרמב"ן דאפשר דגבי גט שאני דכיון דבעינן לשמה ובעינן וכתב לה כלומר שיכתבנו לה הבעל אין הסופר והעדים עומדים במקומו של הבעל אלא א"כ שומעין הדבר מפי הבעל ממש, אבל בשאר דברים עושה אדם שליח שלא בפניו ולפיכך יכולה אשה לומר פלוני שהוא במדינת הים הריני עושה אותו שליח לקבלה ע"כ. ורבינו נר"ו כתב דהא לא מסתבר דא"כ מנא ידעינן דטעמא דר"י משום דמילי לא ממסרן לשליח דילמא טעמא דר"י הכא משום דגבי גט בעינן שישמע הדבר מפיו ממש, לפיכך כתב הוא נ"ר דלא פליגי ר"י אלא באומר להם אמרו מדעתכם אבל בממנה אחרים שליח שלא בפניו אלא שמודיע להם הדבר על פי עדים בהא ודאי לא פליגי ר"י דודאי אדם נעשה שליח שלא בפניו, אבל באומר להם אמרו מדעתכם בהא פליגי ומשום דמילי לא ממסרן לשליח, ונפקא מינה בין מדעתו למדעתכם דהיכא דאמר ליהוי מדעתי אם באו אחרים והודיעום וכתבו וחתמו הגט כשר, ואי אמר להו מדעתכם לא דבידהו תליא מילתא

ר"ן (על הרי"ף) מסכת גיטין דף 10 עמוד א

והקשה הרמב"ן ז"ל מ"ט דמאן דפסל באומר אמרו אי משום מילי מאי מילי קא מסר איהו לשליח הא לאו מילי מסר אלא הרי הוא עושה השליח שלא בפניו וכי אין אדם עשוי לעשות שליח שלא בפניו וא"ת שלא חילק רבי יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם [ולא בירר פלוני סופר ופלוני ופלוני עדים] אבל לא בעושה אותו שליח בכל מקום שהוא הא לא משמע הכי דהא אמרינן בהדיא ולפלוני ולפלוני ויחתמו. וכן פרש"י ז"ל לסופר פלוני שיכתוב ואין לך צד היתר לומר לאחרים לכתוב אלא השומע מפיו הוא יכתוב ועוד דאי ס"ד מודה רבי יוסי בממנה אותו שליח במקום שהוא נפיק מינה חורבא ככה"ג וה"נ משמע בפרקין דלקמן [דף עב א] דקתני בד"ר יוסי עד שישמע קולו שיאמר לסופר כתוב ותיירך דשאני גט דכיון דבעינן לשמה ובעינן נמי וכתב לה כלומר שיכתבנו לה הבעל אין הסופר והעדים [חותמים] במקום הבעל אלא

כששמעו הם מפיו אבל בשאר הדברים עושה אדם שליח שלא בפניו לפיכך יכולה אשה לומר פלוני שהוא במדינת הים הריני עושה אותו שליח לקבל לי גיטי ומיהו מסתבר שאין שליח קבלה עושה שליח דהוי להו מילי ומילי לא מימסרן לשליח אלא באומרת אמרו ומנתו היא שליח שלא בפניו דהתם טעמא אחרינא הוא כדפרישית. [וכבר נזכר סוף פרק כל הגט]. והיא דאמרינן מתנה הרי היא כגט לענין מילי לא מימסרן לשליח אתמר אבל באומר אמרו לא שייך אלא בגיטי נשים תדע דהא שמואל אמרה ומודה שמואל באומר אמרו אפי' באומר אמרו סתם עכ"ל הרמב"ן ז"ל. והרא"ה ז"ל תלמידו הקשה עליו אם כן דסבירא לר' יוסי דאפילו בממנה שליח [מבורר] שלא בפניו פסול [בגט] מנא ידעי דטעמא דר' יוסי משום דמילי לא מימסרן לשליח דילמא טעמא דר' יוסי משום דבעיא שישמעו מפיו ממש לפיכך כתב דלא פליג ר' יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם אבל בממנה שליח שלא בפניו וכי תימא אם כן נפיק מינה חורבא בכה"ג דזימנין דאמר לשנים אמרו לסופר שאני ממנה אותו שליח לכתוב ולפלוני ולפלוני שאני ממנה אותם שלוחים שיחתמו ומשום כיסופא דסופר מחתמו ליה ליתא דליכא למיחש לכיסופא אלא כשעושין הדבר מדעת עצמן אבל כשעושין הדבר מדעת הבעל בהא לית להו כיסופא דאינהו לא עבדי מידי אלא בעל הוא דעבד ולא נ"ל כן דאי הכי מאי מקשי וליחוש דילמא אמר להו אמרו לסופר כתוב ואתם חתומו ומשום כיסופא דסופר חיישי ומחתמי ליה דהא בכה"ג ליכא [למיחש] לכיסופא כיון דבעל אמר להו אתם חתומו והיכי ליחתומו ליה הא בעל גופיה אמר להו לדידהו דליחתמו ושמא כיון דמ"מ אינהו אמרי ליה לסופר לכתוב מכספי מיניה. מיהו מאי דקשיא ליה ז"ל ל"ק לי דאם איתא דמילי מימסרן לשליח כיון ששלוחו של אדם כמותו כשהסופר והעדים שומעין מפי השליח הרי הן כאילו שומעין מפי הבעל הלכך ע"כ מאי דקא פסיל ר' יוסי באומר אמרו [בין במברר בין] מדעתכם משום דמילי לא מימסרן לשליח אבל דעתי מסכמת לדעתו שכל שהבעל ממנה סופר ועדים שלא בפניהם מהני ולא פסיל ר' יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם משום דמילי לא מימסרן לשליח וכ"ת א"כ נפיק מינה חורבא בכה"ג ליתא דאנן לא חיישינן דמשום כיסופא דסופר יכוונו לעשות שלא כדין אלא כל שאמר להם אמרו הם סבורים שהדבר מסור להם לשנותו לכל מה שירצו ומה שאמר להם הבעל ולפלוני ולפלוני ויחתומו אינו אלא כמראה מקום להם דמימר אמרי אם לא כן (לא) [למה] אמר לנו הבעל שנמנה אנחנו שלוחים ולא מינן הוא [מדעתו] אלא ודאי לרצונו הדבר מסור ומשום כיסופא דבעל מחתמי ליה אבל בממנה סופר ועדים מדעתו ליכא למיחש לחורבא שהרי אין להם מקום לטעות ומשום כיסופא דסופר לא יעידו שקר להרבות ממזרים בישראל זה נ"ל:

רמב"ם הלכות גירושין פרק ב הלכה ה - ו

הלכה ה

וצריך שיאמר הבעל עצמו לסופר כתוב ולעדים חתומו, הרי שאמרו לו בית דין או שנים נכתוב גט לאשתך ואמר להם כתובו אם כתבו הן עצמן וחתמו בו הרי זה כשר, אבל אם אמרו הם לסופר וכתב ולעדים וחתמו אף על פי שחזרו ונתנוהו לבעל וחזר ונתן גט זה לאשתו בפני עדים הרי זה גט בטל, שהרי כתבו מי שלא אמר לו הבעל לכתבו.

הלכה ו

אמר לשנים או לשלשה אמרו לסופר ויכתוב גט לאשתי ואמרו לעדים ויחתומו ואמרו לסופר ויכתוב ולעדים וחתמו או שאמר לשנים ג אמרו לסופר ויכתוב גט לאשתי ואתם חתומו הרי זה גט פסול, ומתיישבין בדבר זה הרבה מפני שהוא קרוב להיות גט ד בטל.

רמב"ם הלכות זכיה ומתנה פרק ד הלכה י

המתנה כגט שאין אדם יכול למסור ה * דברים לשליח, כיצד אמר לשלשה אמרו לפלוני ופלוני שיכתבו ויחתמו בשטר מתנה ויתנוהו לפלוני אין זה כלום, ואם אמרו לאותן העדים וכתבו ונתנו למקבל לא קנה, וכן אם אמר לשנים כתבו וחתמו בשטר מתנה ויתנוהו לפלוני אינן יכולין לומר לסופר לכתוב אלא הן עצמן כותבין כמו בגט

חדושי הרשב"א מסכת קידושין דף מא עמוד א

מלמד שהשליח עושה שליח. וא"ת בשלמא שליח דידיה משוי שליח אבל שליח דידיה היכי משוי שליח והא מילי נינהו ומילי לא מימסרן לשליח, כדאמרינן בהמביא תניין /כל הגט/, ותיירץ הרב ברצלוני ז"ל דהכא בדשויה איהי שליח בקנין דאליה לשוויי שליח. ומסתברא בשנתנה לו רשות לשוויי שליח, דלא אמרינן מילי לא מימסרן לשליח אלא כשהשליח עושה אותו שליח מדעתו, אבל מדעת בעלים משוי שליח, וכדמוכח התם דהא באומר אמרו שליח עושה שליח, א"נ בשחלה שליח או שנאנס שהשליח עושה שליח, משום דסתמא דמלתא כל שחלה דעת בעלים שימנה השליח שליח, וה"נ בכה"ג מיירי, ולא באו כן אלא ללמד שהבעלים רשאים למנות שליח ושהשליח שלהן ממנה שליח כדיניה.

פרי חדש אבן העזר סימן קכ סעיף ד

ועדיין נשאר לי לברר פרט אחד שנבוכו בו האחרונים ז"ל בממנה סופר ועדים אי הוי כמו אומר אמרו או לא ז"ל הר"ן בסוף פ' התקבל והקשה הרמב"ן דמאן דפסל באומר אמרו אי משום מילי הא לאו מילי מסר אלא הרי הוא כעושה שליח שלא בפניו וכי אין אדם עשוי לעשות שליח שלא בפניו וא"ת שלא חולק ר' יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם אבל לא בעושה שליח הא לא משמע הכי דהא אמרינן בהדיא ולפלוני ולפלוני ויחתומו וכן פירש"י לסופר פלוני שיכתוב וכו' ותיירץ דשאני גט דכיון דבעי לשמה ובעינן נמי וכתב לה כלומר שיכתבנו לה הבעל ואין הסופר והעדים במקום הבעל אלא בששמעו הם מפיו אבל בשאר הדברים עושה אדם שליח שלא בפניו לפיכך יכולה אשה לומר כלומר שהיא במדינת הים הריני עושה אותו שליח לקבל לי גיטי ומיהו מסתברא שאין שליח קבלה עושה שליח דהו"ל מילי לא ממסרן לשליח אלא באומרת אמרו ומינתו הוא שליח שלא בפניו וההיא דאמרינן מתנה ה"ה כגט לענין מילי ממסרן לשליח אתמר אבל באומר אמרו לא שייך אלא בגטי נשים תדע דהא שמואל אמרה ומודה שמואל באומר אמרו אפילו באומר אמרו סתם עכ"ל הרמב"ן והרא"ה חולק עליו וכתב דלא פליג ר' יוסי אלא באומר אמרו מדעתכם אבל במנה שליח שלא בפניו בכי הא ודאי לא פליג ובעיקר הדין הסכים עמו הר"ן עיין שם ועיקר פלוגתייהו הוא דלדעת הרמב"ם לא מהני באומר אמרו לפלוני סופר ויכתוב ולפלוני ולפלוני ויחתומו דזה ודאי דמקרי מנוי אלא אפילו באומר אמרו סתם מיקרי מינוי משום דס"ל דכיון דקאמר אמרו מדעתיה קאמר ואפילו במינוי מפורש לא מהני בגט לר"י משום דאין הסופר והעדים במקום הבעל אלא כששמעו הם מפיו ושמואל מכשיר אפילו באומר אמרו סתם משום דקחשיב ליה מינוי מפי הבעל ותו לא הוו מילי וכדמוכח להדיא בש"ס דקאמר דאי ס"ל דכתובו כת"י הוא כתב הגט נעשה כאומר אמרו אלמא דאף באמרו סתמא מכשיר שמואל משום דלא קחשיב ליה מילי אלא מינוי מפי הבעל עצמו. ולדעת הרא"ה והר"ן בהא פליגי דלר"י אפילו אמרו לסופר פלוני הוו מילי משום דמשמעות אמרו ר"ל מדעתכם שתמנו בשמכם ולא בשמי אך בתנאי שלא תמנו אלא לסופר פלוני ולשמואל אפילו אמרו סתם ס"ל דהוי מינוי ולא מיקרי מילי אבל בממנה להדיא אמרו אמר לפלוני שאני ממנה אותו לסופר לכו"ע מהני לשיטה זו ונפק"מ נמי מהך פלוגתא לענין מתנה דלדעת הרמב"ן דאפילו באמרו סתם הוי מינוי לכו"ע מהני כמתנה ולדעת הרא"ה אפילו אמרו לפלוני לא הוי מינוי אלא מילי דלא מהני כמתנה וע"כ דעת הרמב"ם דלא כהרמב"ן וכמ"ש הר"ן שהרי בפ"ד מהל' זכייה ומתנה כתב ז"ל המתנה כגט שאין אדם יכול למסור דברים לשליח כיצד אמר לפלוני ופלוני שיכתבו ויחתמו בשטר מתנה ויתנו לפלוני אין זה כלום ע"כ. הנה לך ברור דס"ל להרב כסברת הרא"ה והר"ן דאפילו באומר אמרו לפלוני מיקרי מילי ודלא כהרמב"ן דאפילו באומר סתם קחשיב ליה למינוי ולשון הרמב"ם הכי מתפרש דהוקשה לו ז"ל דמ"ט דר"י דפסל באומר אמרו והלא אין כאן מילי אלא שעשה שליח שלא בפניו ואם תאמר שלא חולק ר"י אלא באומר אמרו מדעתכם כלומר אתם תעשו שליח פלוני מדעתכם ולא מדעתי אבל אין הכי נמי דמודה ר"י אפילו באמרו סתם דמיקרי מינוי ומהני וכל שכן באמרו לפלוני הא לא משמע ה"ט דקאמר ולפלוני ופלוני ויחתומו כלומר דאי אמרת בשלמא דהש"ס הוי מיירי בסתם כגון אמרו לסופר כתוב ולעדים ויחתומו הוי מצי למדחך נפשין דמיירי בשאמר להם להדיא בדעתכם אבל השתא דקאמר לפלוני ולפלוני משמע ודאי שהוא ממנה אותם ואף על פי כן לא מהני ותיירץ דאין הכי נמי ומשום דבעי לשמה:

ר"ן (על הרי"ף) מסכת גיטין דף לג עמוד א

והרי"ף ז"ל פוסק דאומר אמרו פסול כמ"ש בהלכותיו וממילא חתם סופר ועד כשר ולפיכך כ' בפ' המגרש [סו"ס תקסד] מתני' דתנן כתב סופר ועד ומאי דאיתמר עלה בגמ' א"ר ירמיה חתם סופר שנינו. ואף על פי שמפורש בגמ' בהדיא הכא דשמואל ס"ל דאומר אמרו כשר אף על גב דלר' יוסי אומר אמרו פסול כדמוכח בגמ' שמואל סבר לה כוותיה במאי דאמר מילי לא מימסרן לשליח ופליג עליה ומכשר באומר אמרו אעפ"כ סמך הרב ז"ל על סוגיא שבפ' מי שאחזו כמו שמפורש בהלכותיו וכ"כ בעל הלכות ור"ח ז"ל: וכתב בספר התרומה שר"י ז"ל חולק ואומר דמההיא דפ' מי שאחזו לא איריא דרב אשי התם לאו למפסק הלכה אתא אלא לפרושי מתני' אתא דלית ליה אוקמתא אלא כדר' יוסי ולמימר נמי דלא מודה ר' יוסי באומר אמרו ושמואל נמי הכי ס"ל אלא דאיהו פליג עליה באומר אמרו וסבר דלית הלכתא כותיה ולא חזינן אמורא דפליג עליה ואפשר דכיון דאוקמה רב אשי דהוא בתרא למתני' דפרק מי שאחזו כר' יוסי הוה ליה מחלוקת ואח"כ סתם והלכה כסתם ובחדא מס' יש סדר [ב"ק דף קב א] ופרקין דהתקבל ודאי מקמי פרקא דמי שאחזו הוא שכן הוא סדרן של פרקים הניזקין בתר השולח דתקון העולם הוא דקא מפרש ואזיל וכל עצמו לא נשנה במסכתא זו אלא מפני כך ואח"כ חוזר לענין ראשון של שליחות ותני התקבל ואידי דתנא אמר לשנים כתבו ותנא נמי מי שהיה מושלך בבור ואמר כתבו תנא נמי מי שאחזו קורדיקוס ואמר כתבו ותנו שסמכו ענין לו ואידי דתנא התם זו היא שאמרו מגורשת ואינה מגורשת תנא הזורק דתנן ביה ספק קרוב לו ספק קרוב לה מגורשת ואינה מגורשת. והרמב"ם ז"ל כתב בפרק ב' מהלכות גירושין באומר אמרו הרי זה גט פסול ומתישבין בדבר זה הרבה מפני שהוא קרוב להיות גט בטל נראה דרפויי מירפייא בידיה ז"ל ותמיהני א"כ למה הכשיר חתם סופר ועד דכיון שהוא מסופק באומר אמרו אף בחתם סופר ועד היה לו לספק שכבר כתבתי דהא בהא תליא. ואפשר דכיון דבגמרא מוכח דלמאן דס"ל דאומר אמרו כשר ולא תעשה זאת בישראל משום גזירה דשמא תשכור עדים כדאיתא בגמ' [דף סז א] דחתם סופר ועד כשר דליכא למיחש לחורבא כיון דלא תעשה כ"ש

לדין דפסלין אומר אמרו מספיקא דלית לן למיחש לחורבא. אבל אין דעתי מתיישבת בכך דאי אן מסתפקין בדינא אית לן למיזל הכא והכא לחומרא ולית לן למימר כיון דאן מספקין לא נפקא לן חורבא דדילמא איכא דפשיטא ליה דאומר אמרו כשר ונפיק חורבא לחתם סופר ועד. ומחזורתא דפסקא למיזל הכא והכא לחומרא למפסל אומר אמרו ולמפסל חתם סופר ועד וכן דעת ר"י ז"ל ולדבריו הסכים הרמב"ן ז"ל ומיהו היכא דאיכא תרי עדים לבד מסופר כשר דהא תנן [שם] כלכם כתובו אחד כותב וכולן חותמין אלמא אף על גב דאיכא חתם סופר ועד כיון שהוא מרבה בעדים ליכא למיחש לכיסופא דסופר דמידע ידע דבעל קפיד לרבות בעדים:

חדושי הריטב"א מסכת גיטין דף סז עמוד א

ולענין פסק הלכה כתב הרב אלפסי ז"ל דהלכתא כר"י לגמרי דמילי לא ממסרן לשליח ואפי' באומר אמרו לסופר ויכתוב ולעדים ויחתמו הרי זה גט בטל ואם נשאת תצא דס"ל כר"י בתרווייהו ודלא כשמואל, והביא ראייה מהא דתנן לקמן בפ' מי שאחזו אמרו לו נכתוב גט לאשתך אמר להם כתובו וכו' ואוקמה רב אשי כולה כרבי יוסי ותניא כוותיה דרב אשי עד שישמעו קולו שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ישמעו לאפוקי ממ"ד מודה ר"י באומר אמרו, אלמא מדאוקמה רב אשי דהוא בתרא כר"י ותניא כוותיה וההיא ברייתא מפיק ממ"ד מודה ר"י באומר אמרו אלמא דהלכתא כר"י נמי בהא דלא מודה באומר אמרו, ולפי זה חתם סופר כשר דהא ליכא חורבא, זו היא דעת הרב אלפסי ובעל הלכות ור"ח, ויש מן התימה על דבריהם וכי מה ראייה יש מרב אשי לפסוק כר"י דאיהו לא אתא לאפסוקי הלכתא כר"י אלא לאוקומה מתני' כחד תנא דלא הוו משכחי לה (כוותא) [פתרא] אלא בתרי תנאי אבל איהו לא ס"ל כוותיה באומר אמרו, אלא כיון דאשכחן לשמואל דפליג עליה באומר אמרו ומודה באומר כתבו כוותיה קי"ל, ומיהו שמואל לאו לכתחלה קאמר דהא משמיה דרבי קאמר ורבי אמר לקמן דכשר ולא תעשה הוא והכי קי"ל, וכיון שכן קי"ל דחתם סופר פסול כרסדא דסבר לעיל דאע"ג דכשר ולא תעשה הוא איכא למיחש לחורבא, ובאיך נמי דאמרין אמרו לסופר ויכתוב ואתם חתמו קי"ל כמ"ד דכשר ולא תעשה הוא לחומרא, וכן דעת ר"י בעל התוס' והרמב"ן הודה לדבריו וכן דעת רבינו נר"ו, ובמאי דשלחו מבי רב לשמואל קי"ל דתצא כדשלח להו שמואל משום דהדבר צריך תלמוד כתבו אי כתב ידן הוא או כתב הגט דכי היכי דמספקא ליה לשמואל הכי נמי מספקא לן לדידן, ואף על גב דבפ' מי שאחזו (ע"א ב') משמע לכאורה דכתבו כתב הגט מדתנן אמרו לו נכתוב גט לאשתך ואמר להם כתבו אף על פי שכתבוהו וחתמוהו ונתנוהו לה הרי הגט בטל עד שיאמר לסופר כתוב ולעדים חתמו ובעינן לאוקמה כולה כר"מ ובדלא אמר תנו, ואם כתובו כתב ידן כתב הגט נעשה כאומר אמרו או כאומר תנו ולא יהא צריך לומר לסופר לכתוב, אלא מיהו מההיא ליכא ראייה דלא קמה דהא אוקימנא לה כולה כר"י.

רמב"ם הלכות גירושין פרק ב הלכה ו

אמר לשנים או לשלשה אמרו לסופר ויכתוב גט לאשתי ואמרו לעדים ויחתמו ואמרו לסופר וכתב ולעדים וחתמו או שאמר לשנים ג אמרו לסופר ויכתוב גט לאשתי ואתם חתמו הרי זה גט פסול, ומתיישבין בדבר זה הרבה מפני שהוא קרוב להיות גט ד בטל.

חדושי הרמב"ן מסכת גיטין דף כט עמוד א

הא דאמר רבא מילי נינהו ומילי לא מימסרן לשליח. איכא למידק בה דהא ר' מאיר לית ליה הך סברא דקתני סיפא אמר לשלשה תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו מפני שעשאן ב"ד דברי ר"מ ור' יוסי אומר אף אנו מקובלים שאפילו אמר לב"ד הגדול שבירושלים תנו גט לאשתי ילמדו ויכתבו ויתנו ומפרש התם בגמרא טעמיה דר' יוסי משום דמילי נינהו ומילי לא ממסרן לשליח אלמא ר"מ לית לי' הך סברא אלא משום קפידיא דבעל וכדאביי, ואיכא למימר ודאי מילי לא מימסרן לעולם לשליח לדברי הכל אלא התם בהא פליגי מר סבר כיון שאם רצו הם עצמם כותבין נעשו שלוחים ומילי לא ממסרן לשליח, ור"מ סבר מסתמא ב"ד הם ואינן שלוחין אלא א"כ רצו וכתבו הם עצמם, ואלימא מילתא דבי דינא דמימסר להו אפילו מילי, ומ"ד מודה ר' יוסי באומר אמרו סבר דלאו מוסר מילי לשליח הוי אלא כמשוי אותו פלוני שליח שלא בפניו הוי, ואם תשאל והיאך עדים כותבין וחותמין מה שלא שמעו הם מפי הבעל אלא משום הגדת אחרים, הוו להו עד מפי עד דפסול, זו אינה שאלה שאין עד מפי עד אלא בבאין להעיד במה ששמעו מפי אחרים אבל אלו אינם מעידים כלום, ואם תשאלם על האשה הזאת אם היא מגורשת יאמרו לך שאינם יודעים, ואם תבא היא להתיר עצמה בב"ד על פי אלו צריכה שני כיתי עדים הראשונים שיעידו בפנינו אמר ושנים אלו שיאמרו כתבנו וחתמנו, אלא שהם יכולים לעשות מעשה על פי השנים שאומרים להם הבעל אומר לכם לכתוב ולחתום או צוה לנו שנאמר למי שנרצה, שלוחים בעלמא הן ועושין שליחות על פי שנים וכותבין וחותמין ואפילו ליתן נתנין, דומה לשליח שליח שנותן גט לאשה בשליחות הבעל והוא אינו יודע אם נתן בעל גט לגירושין, אלא כיון שהגט ביד הראשון והוא יכול ליתנו לאשה אף זה נותן במקומו, וכן אלו העדים שלוחי השנים הראשונים הם ועושין שליחות במקומן ואינם מעידין כלום.

חדושי הרשב"א מסכת גיטין דף כט עמוד א

וקי"ל כרבא דאמר מילי לא מימסרן לשליח ואפי' שליח מתנה דליכא בזיונא יכתבו ויתנו דמילי נינהו ולא מימסרן לשליח, ודוקא דאמר להו כתבו ותנו הוא דאמרינן דלא מימסרן לשליח כלומר כיון שהוא אמר להם לכתוב דברים אלו שנמסרו להם הם אינן יכולין למסרן לאחרים, אבל ודאי מרצון הבעלים יכולין הם למסרן דלאו אינהו מסרי להו למילי אלא כאילו הבעלים עצמן מסרום וכדאיתא לקמן בפ' התקבל (ס"ו ב') דאף ר' יוסי דאית ליה מילי לא מימסרן לשליח מודה הוא באומר אמרו. וא"ת והיכי מכשרינן באומר אמרו הא עד מפי עד הוא, תירצו בתוס' דלא חשיב עד מפי עד שהם שלוחי הבעל הם ובמקומו הם עומדין, ומיהו נראה דדוקא על פי שנים כותבין אבל ע"פ אחד לא.

השגות הראב"ד על הרי"ף מסכת גיטין דף לב עמוד ב

על מה שאמרו מודה ר' יוסי באומר אמרו אני תמה איך עלה בדעתם ואיך יתכן להיות והלא עד מפי עד הוא זה ואיך יחתמו עדי הגט במצותן של אלו ואיך יכתוב אותו הסופר לשמה והוא לא שמע מפי הבעל ונמצא הכשר לשמה בגט זה עד מפי עד בשלמא לר"מ באומר לשלשה תנו הואיל ועשאן ב"ד יש להם רשות לכתוב ולחתום שלא נתכוין **השגות** זה אלא שיתקיים המעשה בב"ד. אבל שנים ודאי עדים הם ולא ב"ד ואיך יכתוב סופר ויחתמו עדים על פיהם והוא עד מפי עד. ואולי מי שאמר דמודה ר' יוסי באומר אמרו לא אמר אלא באומר לג' דכיון דאמר לג' אמרו ודאי עשאן ב"ד. וכל זה לא יועיל לפי מה שנמצא בגמ'. ובמתנה קשה לי יותר מגט למ"ד משום בזיון דבעל גט הוא דלא יאמר לאחרים ויכתבו אבל מתנה אומר לאחרים וכותבים ואיך יאמרו יודעים אנו עדים חתומי מטה שאמר לנו פלוני כך וכך. אלא מדלא קפדינן בכל הני ש"מ דאין עד מפי עד פסול אלא בעדות על פה שהעדו מתקיים ונגמר על פיהם. אבל עדות בשטר שאין עדות נגמר אלא במסירת השטר לא קפדינן בה שהרי הבעלים מוסרים אותה או השלוחים במצותו. ועל זה הדרך יתכן להיות בגט ובמתנה שאם יאמרו לאחרים דיכתבו ויחתמו מ"מ הם שנצטוו מפי הבעל יתנו אותו או הבעל עצמו: והא דתקין רב יהודה בגט דכולכם או כולכון או כל תרין מנכון ורבא דמעייט בדבורא ואתקין כתובו כל חד מנכון חתומו כל תרין מנכון אובילו כל חד מנכון. תמה אני מה צורך לנו באותה [תקנה] שאם לא אמר כן לא אמר כלום. ואיכא למימר שאם אמר כולכם חתומו על תקנת חכמים כאילו אמר חתומו כל תרי מיניכו. ולזה הועילה התקנה: